

Arrest

nr. 43 949 van 27 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat V. COHEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn, behorende tot de Hamar-etnie en afkomstig uit Omdurman. Volgens uw verklaringen werd u in 1990 lid van het National Islamic Front (NIF). U vervulde uw legerdienst bij de Popular Defence Forces (PDF). Na een militaire opleiding van drie maanden in 1991 begeleidde u nieuwe rekruten van het PDF in 1992-1993. Verder was u actief in de "intellectuele sectie" van het NIF. In 1995 stuurde het NIF u naar Libië waar u boekhouding studeerde aan de universiteit in Tripoli. In Libië zette u uw activiteiten voor het NIF verder, u moest leden rekruteren onder de Soedanese studenten. Zo leerde u een zekere (S.D.) kennen, een lid van de Sudan People's Liberation Movement (SPLM), die u tevergeefs probeerde te overtuigen lid te worden van het NIF. Er vond een splitsting plaats in het NIF, waarvan de naam ondertussen was veranderd in

National Congress (Party) (NCP), en Hassan al-Turabi vormde een eigen partij, namelijk de Popular Congress (Party) (PCP). U volgde toen het NCP van president al-Bashir maar was feitelijk uw vertrouwen in de partij kwijt. Hierdoor voelde u zich meer en meer aangetrokken tot het SPLM dat u uiteindelijk in maart 2001 vervoegde. (S.) raadde u aan om bij het NCP te blijven om eventueel informatie over het NCP aan het SPLM te kunnen doorspelen. Op 17 mei 2002 keerde u terug naar Soedan omdat u uw studies in Libië had beëindigd. U was in het bezit van een lidkaart van het SPLM, verkregen op 12 mei 2002, en een aanbevelingsbrief van het bureau van het SPLM in Libië voor het bureau van het SPLM in Soedan. Ongeveer een week na uw aankomst in Soedan bent u met deze brief naar (K.A.), een lid van het SPLM, gegaan. Op 11 juli 2002 werd u gearresteerd door twee personen van de Veiligheid van het NCP op de Nationale Bank van Omdurman waar u werkte. U werd ondervraagd over de aanbevelingsbrief van het SPLM die ze blijkbaar in handen hadden gekregen. U gaf toe dat u de brief herkende maar beweerde dat u de kans had gezien om te infiltreren in het SPLM wat u dan ook had gedaan om zo informatie te kunnen doorgeven aan het NCP. Men beval u om hier onmiddellijk mee te stoppen, vermits dit niet uw taak was, en er een rapport over op te stellen. U werd vervolgens vrijgelaten. U voelde echter dat u in gevaar was en vroeg aan uw broer (N.), een politie-officier, om een visum voor Egypte voor u te regelen. Op 24 juli 2002 ging u, vergezeld van uw broer (N.), naar de luchthaven om het vliegtuig naar Egypte te nemen. Aan de paspoortcontrole werd u echter tegengehouden door een agent die u vertelde dat het u niet toegestaan was om Soedan te verlaten en die u opsloot in een bureau. Na daar vier uur te hebben gewacht werd u door twee agenten van de Veiligheid overgebracht naar de Kober-gevangenis. U werd er mishandeld, ondervraagd en met de dood bedreigd. U kreeg er bezoek van een jeugdvriend, (H.H.O.), die lid was van het NCP en in het leger zat. Hij zorgde er voor dat u op 16 augustus 2002 kon ontsnappen uit de gevangenis. U verborg zich in het huis van (H.) en had ondertussen contact met uw familie die u vertelde dat de Soedanese autoriteiten uw huis hadden doorzocht toen u in de gevangenis zat. Op 18 augustus 2002 verliet u het huis van (H.) en reisde met een landcruiser door de woestijn naar Libië. U verbleef er in Tripoli bij uw neef. U vernam daar van uw familie dat de Soedanese autoriteiten opnieuw uw huis hadden doorzocht. Op 24 september 2002 verliet u Libië per schip. Op 6 oktober 2002 kwam u aan in Antwerpen en de volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-generaal (CGVS) van 24 december 2002, dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en voor het CGVS bevatten immers een aantal tegenstrijdigheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Na een vergelijking van uw verschillende verklaringen kwamen volgende tegenstrijdigheden aan het licht betreffende uw arrestatie op 24 juli 2002 en de daaruit volgende detentie, die de concrete aanleiding voor uw vlucht uit Soedan zou zijn geweest.

Zo verklaarde u, betreffende de persoon die u die dag naar de luchthaven vergezelde, eerst dat het uw broer al-(W.), een universiteitsstudent, was (zie gehoor DVZ, dd. 21 oktober 2002, p. 13; eerste gehoor CGVS, dd. 13 november 2002, p. 16). Ook in uw verzoekschrift inzake uw dringend beroep (volgens toenmalige procedure) vermeldde u dat u met uw broer al-(W.) naar de luchthaven ging (zie vertaling verzoekschrift dringend beroep in administratief dossier, p. 5). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS, dd. 28 augustus 2003, stelde u echter dat u werd vergezeld door uw broer die luitenant-chef is bij de politie, namelijk uw broer (N.) (zie gehoor CGVS, dd. 28 augustus 2003, p. 15).

Verder beweerde u, betreffende het aantal personen dat u op de luchthaven naar de geïsoleerde ruimte bracht waar u gedurende vier uur zat opgesloten, voordat u naar de Kober gevangenis werd gebracht, voor de DVZ dat het om twee veiligheidsagenten ging (zie gehoor DVZ p. 13), terwijl u tijdens uw gehoren op het CGVS stelde dat het één agent was (zie gehoor CGVS, dd. 13 november 2002 p. 17; gehoor CGVS, dd. 28 augustus 2003, p. 15-16).

Omtrent de manier waarop u naar de Kober gevangenis werd overgebracht verklaarde u voor de DVZ dat u geblinddoekt was (zie gehoor DVZ p. 13), terwijl u voor het CGVS uitdrukkelijk stelde dat u toen niet was geblinddoekt (zie gehoor CGVS, dd. 13 november 2002 p. 17; gehoor CGVS, dd. 28 augustus 2003, p. 16).

Met betrekking tot eventuele problemen van uw familie na uw ontsnapping uit de Kober gevangenis beweerde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS uitdrukkelijk dat uw familie toen geen

problemen heeft gehad en dat men u toen niet is komen zoeken. U vermeldde wel dat uw familie u bij uw terugkeer (uit de gevangenis) had verteld over een huiszoeking in uw huis na uw arrestatie op 24 juli 2002 (zie gehoor CGVS, dd. 13 november 2002, p. 23-24). Toen u tijdens het tweede gehoor op het CGVS werd gevraagd of uw familie problemen heeft gehad na uw ontsnapping, beweerde u echter plotseling dat u tijdens het eerste interview had verteld dat de Soedanese autoriteiten vlak na uw ontsnapping, maar toen u reeds in Libië was, uw huis hebben doorzocht en dat u dit heeft vernomen toen u zich in Libië bevond (zie gehoor CGVS, dd. 28 augustus 2003, p. 10, 23), wat echter niet strookt met uw eerdere verklaringen. Noch voor de DVZ noch tijdens uw gehoor van 13 november 2002 maakte u hiervan helemaal geen gewag. Verder vermeldde u tijdens het tweede gehoor op het CGVS ook de huiszoeking na uw arrestatie op 24 juli 2002 toen u nog in detentie zat (zie gehoor CGVS, dd. 28 augustus 2003, p. 23-24).

Deze opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen betreffende de kern van uw asielrelaas ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u uw politiek engagement voor het NIF/NCP en het SPLM niet aannemelijk heeft gemaakt. Uw kennis omtrent deze bewegingen bleek tijdens de gehoren voor het CGVS immers gebrekkig te zijn en gaf eerder de indruk ingestudeerd te zijn dan voort te spruiten uit een oprecht politiek engagement in Soedan en Libië, aangezien u tijdens het tweede gehoor op het CGVS op de hoogte bleek te zijn van zaken omtrent deze bewegingen die u tijdens het eerste gehoor op het CGVS nog onbekend waren. Zo antwoordde u tijdens uw eerste gehoor dat president al-Bashir geen specifieke functie in het NCP bekleedde maar dat hij een gewoon lid was van het NCP en dat Hassan al-Turabi de voorzitter van het NCP was (zie gehoor CGVS, 13 november 2002 p. 27), wat echter niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier. Bovendien antwoordde u tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat president al-Bashir van 1994 reeds de voorzitter van het NCP was (zie gehoor CGVS, dd. 28 augustus 2003 p. 36). Omtrent de opsplitsing in het NCP, de reden waardoor u volgens uw eigen verklaringen het vertrouwen in het NCP verloor en uiteindelijk lid werd van het SPLM, stelde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verkeerdelijk dat de opsplitsing in oktober 1999 plaats vond (zie gehoor CGVS, dd. 13 november 2002, p. 26), terwijl uit de informatie blijkt dat Hassan al-Turabi in oktober 1999 tot secretaris-generaal van het NCP werd gekozen en dat hij pas in april 2000 uit de partij werd gestoten en hierna het PNC oprichtte. Verder verklaarde u verkeerdelijk dat al-Turabi ergens in 2000 werd gearresteerd (zie gehoor CGVS, dd. 13 november 2002, p. 27).

Het is niet aannemelijk dat u zo slecht op de hoogte bent van de ontwikkelingen in het NCP, te meer daar u zelf verklaarde dat deze ontwikkelingen aan de basis liggen van uw verlies aan vertrouwen in het NCP, waarna u lid werd van het SPLM. Bovendien beweerde u reeds sinds 1990 lid te zijn van het NIF/NCP, vanaf 1991 activiteiten te hebben gehad voor deze beweging en ook tijdens uw verblijf in Libië nog activiteiten voor en contact met de beweging te hebben gehad.

Met betrekking tot het SPLM stelde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat de volledige naam van John Garang dokter John Joseph Garang, kolonel was en dat u geen andere naam kende (zie gehoor CGVS, dd. 13 november 2002, p. 28), terwijl u tijdens het tweede gehoor op het CGVS beweerde dat zijn volledige naam John Garang Mabior is (zie gehoor CGVS, dd. 28 augustus 2003, p. 34). Zijn geboorteplaats was u onbekend (zie gehoor CGVS, dd. 13 november 2002 p. 28). Toen u naar de vertegenwoordiger of verantwoordelijke van het SPLM in de NDA werd gevraagd gaf u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verkeerdelijk de naam van Benjamin Bernabas en vermeldde u geen andere naam (zie gehoor CGVS, dd. 13 november 2002, p. 30), terwijl u, toen u tijdens het tweede gehoor op het CGVS exact dezelfde vraag werd gesteld, plotseling (correct) beweerde dat Mansour Khalid deze functie bekleedt en dat Benjamin Bernabas de secretaris van de public relations is (zie gehoor CGVS, dd. 28 augustus 2003, p. 35). Al deze elementen wijzen erop dat uw kennis ingestudeerd is en niet het gevolg is van een oprecht engagement.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u derhalve niet aannemelijk dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande motivatie te wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en het attest van de Universiteit van Libië bevatten immers identiteitsgegevens die hier niet ter discussie staan. Aan uw lidkaart van het SPLM kan, gezien bovenstaande argumentatie in verband met de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, geen bewijswaarde worden gehecht. Immers, enkel documenten die geloofwaardige verklaringen ondersteunen, kunnen als bewijs weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Hij stelt dat de Commissaris-generaal zijn beoordelingsvrijheid heeft overtreden en een beoordelingsfout heeft begaan.

Omtrent de persoon die hem vergezelde naar de luchthaven meent verzoeker dat de Commissaris-generaal een en ander door elkaar heeft gehaald. Hij geeft aan duidelijk te hebben gesteld dat zijn broer N. zijn visumaanvraag en vliegticket in orde bracht en dat zijn broer Al W. hem vergezelde naar de luchthaven. Verzoeker stelt dat hij aldus geenszins heeft verklaard dat zijn broer N. hem vergezelde naar de luchthaven.

Aangaande het aantal personen dat hem naar de geïsoleerde ruimte in de luchthaven bracht betoogt verzoeker dat de Commissaris-generaal zijn verklaringen opnieuw verwacht. Hij stelt te hebben verklaard dat één agent hem meldde dat hij het land niet mocht verlaten en naar een kantoorje bracht. Na enkele uren wachten zijn vervolgens twee agenten hem komen halen om hem naar de gevangenis te brengen.

Met betrekking tot de vraag of hij al dan niet geblinddoekt naar de gevangenis werd gebracht zou de Commissaris-generaal eens te meer zijn verklaringen door elkaar slaan. Hij was niet geblinddoekt toen hij naar de gevangenis werd gebracht doch heeft wel verklaard dat hij geblinddoekt werd toen hij gedurende zijn verblijf in de gevangenis naar een plaats buiten de stad werd gebracht.

Betreffende de problemen die zijn familie ondervond is verzoeker formeel enkel te hebben verklaard dat de politie bij hem thuis een huiszoeking hield na zijn ontsnapping uit de gevangenis.

Betreffende zijn politieke engagement blijft verzoeker erbij dat Al Bashir president was en dat Al Turabi de voorzitter was van de NCP. Hij blijft er ook bij dat de splitsing reeds plaatsvond in 1999, niettegenstaande er daaromtrent geen officiële aankondiging werd gemaakt. Wat betreft de namen die hij opgaf voor John Joseph Garang/ John Garang Mabior, meent verzoeker dat het verschil te verklaren is door de wijze van naamgeving in Soedan. Een persoon wordt meestal genoemd naar de voornaam, de naam van de vader, de grootvader en de overgrootvader. Soms wordt ook de woonplaats of de stam vernoemd in combinatie met één of meerdere van die namen. Vaak worden afwisselende combinaties gebruikt. Verzoeker blijft erbij dat Benjamin Bernabas een verantwoordelijke functie uitoefende bij de SPLM in de NDA. Hij wenst erop te wijzen dat hem de eerste keer werd gevraagd wie Benjamin Bernabas was en de tweede keer wie Mansour Khalid was. Beide waren volgens hem lid van de SPLM in de NDA. Verzoeker meent dat één en ander is misgelopen bij de interpretatie van het antwoord.

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de Motiveringswet van 29 juli 1991.

Hij wijst erop dat de Commissaris-generaal op 17 juni 2005 een weigeringsbeslissing nam doch deze introk op 8 december 2009. Tevens stelt hij vast dat de motivering van beide beslissingen nagenoeg identiek is. Nochtans trok de Commissaris-generaal de eerste beslissing in. Volgens verzoeker impliceert dit dat de Commissaris-generaal van oordeel was dat de motieven aan de grondslag van deze beslissing niet (meer) juist waren. Door in de onderhavige bestreden beslissing dezelfde motieven te hernemen zou deze zijn aangetast door een tegenstrijdigheid. Zij wordt immers gemotiveerd op basis van een motivering die voordien ingetrokken was. Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal tevens dat deze in de bestreden beslissing niet motiveert waarom teruggekomen werd op de intrekking van 8 december 2009, zodat ook op dit punt sprake is van een gebrek aan motivering.

Verzoeker herhaalt verder dat de bestreden beslissing is gebaseerd op foutieve elementen en interpretaties en derhalve onvoldoende is gemotiveerd. Hij verwijst naar hetgeen werd uiteengezet in het kader van het eerste middel, waaruit samengevat blijkt dat de Commissaris-generaal herhaaldelijk zijn verklaringen door elkaar heeft gehaald en dat enkele van zijn antwoorden fout werden geïnterpreteerd en mogelijk te wijten zijn aan een verschillende vraagstelling. Schijnbare verschillen in zijn verklaringen zijn volgens verzoeker te wijten aan de verschillen tussen de vrij beknopte ondervragingen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en de aard van de procedure.

Als nieuw gegeven volgens welk er ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico op ernstige schade zoals

bedoeld in artikel 48/4 van de wet haalt verzoeker het volgende aan: *“Reeds 7 jaar geleden asielaanvraag ingediend”*.

2.2. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3. Daargelaten dat verzoeker nalaat aan te geven welke bepaling van artikel 52 van de Vreemdelingenwet hij precies geschonden acht, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe de Commissaris-generaal één van de bepalingen van voornoemd artikel bij het nemen van de bestreden beslissing zou kunnen hebben geschonden. Deze beslissing werd immers genomen op basis van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid verleent om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Daar waar verzoeker aanvoert dat motivering van de bestreden beslissing wordt aangetast door een tegenstrijdigheid omdat de Commissaris-generaal deze beslissing motiveert op grond van dezelfde motieven als degene aan de basis van zijn eerder ingetrokken beslissing, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit het loutere feit dat de Commissaris-generaal een beslissing intrekt geenszins kan worden afgeleid dat dit gebeurt omwille van een ondeugdelijke motivering. Voorts kan verzoeker zich in het onderhavige beroep niet dienstig beroepen op de motieven van de beslissing die op 17 juni 2005 werd genomen aangezien deze beslissing, zoals blijkt uit de stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, werd ingetrokken bij beslissing van de Commissaris-generaal van 8 december 2009. Door deze intrekking werd de initiële beslissing, daterend van 17 juni 2005, ex tunc uit het rechtsverkeer verwijderd en moet zij worden geacht nooit te hebben bestaan.

Verzoekers betoog dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom op de intrekking van 8 december 2009 wordt teruggekomen is evenmin dienstig. De Commissaris-generaal is in de aangevochten beslissing van 22 december 2009 immers niet teruggekomen op zijn intrekkingbeslissing van 8 december 2009. Wel heeft hij een nieuwe beslissing genomen waarin hij besliste tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in wat volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens, in voorkomend geval, in het kader van artikel 48/4.

2.4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag dateert van oktober 2002 en hij laatst gehoord werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 28 augustus 2003. Behoudens de verklaringen die hij aflegde tijdens voormeld gehoor en de documenten die hij in 2002 en 2003 bijbracht (administratief dossier, stuk 19) brengt verzoeker geen begin van bewijs bij waaruit zou blijken dat hij vanaf augustus 2003 in de negatieve aandacht van de Soedanese autoriteiten zou staan. Dit ondergraaft op manifeste wijze de actualiteit en de gegrondheid van zijn vrees.

Uit de informatie in het dossier blijkt dat Hassan Al-Turabi in oktober 1999 de machtigste plaats verkreeg binnen de NCP toen hij tot secretaris-generaal van de partij werd gekozen, terwijl president Al-Bashir voorzitter werd. Voorts blijkt hieruit dat de machtsstrijd die zich tussen beide ontplooidde ertoe leidde dat Al-Turabi in april 2000 uit de NCP werd gestoten. Vervolgens richtte hij een eigen partij op, de PNC. Al-Turabi werd blijkens deze informatie op 21 februari 2001 gearresteerd op verdenking van samenzwering (administratief dossier, stuk 20: landeninformatie).

Verzoeker legde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaringen af die manifest in strijd waren met voormelde informatie. Vooreerst verklaarde hij ten onrechte dat Al-Turabi de voorzitter was van de NCP. Verder gaf hij, tevens foutief, aan dat Al-Bashir slechts gewoon lid was van de NCP en dat deze binnen de NCP geen officiële functie had. Tevens legde hij foutieve verklaringen af omtrent de opsplitsing van de partij, daar waar hij beweerde dat deze reeds zou zijn opgesplitst in oktober 1999, en stelde hij verkeerdelijk dat Al-Turabi reeds zou zijn gearresteerd in 2000, terwijl uit voornoemde informatie blijkt dat de Al-Turabi in oktober 1999 tot secretaris-generaal van de partij werd verkozen, hieruit slechts werd verstoten in april 2000, vervolgens de PNC oprichtte en slechts in 2001 werd gearresteerd (administratief dossier, stuk 9, p.26-27). Daarenboven verklaarde hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS dat Al-Bashir de voorzitter was van de NCP, hetgeen weliswaar correct is doch niet kan worden gerijmd met zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor (administratief dossier, stuk 4, p.36).

Dit alles klemmt des te meer daar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift terugkeert naar zijn foutieve verklaringen zoals afgelegd gedurende het eerste gehoor bij het CGVS aangezien hij opnieuw beweert dat Al-Turabi de voorzitter was van de NCP. Tevens blijft hij erbij dat de splitsing van de partij reeds plaatsvond in 1999, *"niettegenstaande er daaromtrent geen officiële aankondiging van werd gemaakt"*. Verzoeker doet in het verzoekschrift niet de minste moeite om zijn onderling tegenstrijdige verklaringen te verklaren. Hij vergenoegt er zich voorts toe louter zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het eerste gehoor bij het CGVS te bevestigen en vast te houden aan deze foutieve verklaringen, zonder ook maar enig concreet en objectief gegeven aan te brengen om aan te tonen dat de informatie in het dossier niet correct is of om zijn blote beweringen te ondersteunen. Dergelijk verweer is niet ernstig en is geenszins dienstig om de voorgaande pertinente vaststellingen te ontkrachten.

Verzoekers frappante gebrek aan kennis aangaande de machthebbers en ontwikkelingen in de NCP doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde engagement voor de NIF/NCP, te meer daar hij aangaf dat (i) deze ontwikkelingen aan de basis zouden hebben gelegen van zijn verlies aan vertrouwen in deze partij en de overstap naar de SPLM (ii) hij beweerde reeds sedert 1990 lid te zijn van de NIF/NCP (iii) hij reeds sedert 1991 activiteiten zou hebben gehad voor deze bewering en ook tijdens zijn verblijf in Libië activiteiten voor en contact met de beweging had.

Verzoeker legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af aangaande de naam van John Garang, nochtans de leider van de SPLM ten tijde van verzoekers verklaarde toetreding tot deze partij (administratief dossier, stuk 20: landeninformatie). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij immers dat de leider van de SPLM 'John Garang' was. Uitdrukkelijk gevraagd naar zijn volledige naam, antwoordde hij: *"dokter John Joseph Garang kolonel"* en verklaarde hij geen andere namen te kennen noch te weten waar deze persoon is geboren (administratief dossier, stuk 9, p.28). Tijdens het tweede

gehoor bij het CGVS verklaarde hij echter dat de volledige naam van deze persoon "*John Garang Mabior*" is (administratief dossier, stuk 4, p.34). Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheid te nuanceren door een algemene uiteenzetting te geven omtrent de wijze van naamgeving in Soedan, doch hij brengt geen elementen bij om deze uiteenzetting te onderbouwen. Bovendien zijn de voormelde verklaringen niet voor interpretatie vatbaar en laten zij geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker post factum tracht aan te brengen aangezien hem steeds uitdrukkelijk naar de volledige naam werd gevraagd en hij tijdens het eerste gehoor tevens eenduidig aangaf geen andere namen te kennen.

Daarenboven legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af aangaande de naam van de vertegenwoordiger of verantwoordelijke van de SPLM in de NDA. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS werd aan hem gevraagd: "*Verantwoordelijke/vertegenwoordiger SPLM in coalitie?*", waarop hij antwoordde: "*Benjamin Bernabas*" (administratief dossier, stuk 9, p.30). Wanneer hem tijdens het tweede gehoor werd gevraagd: "*Vertegenwoordiger SPLM in NDA?*", antwoordde hij: "*dr. Mansour Khalid*". Bovendien dichtte hij Benjamin Bernabas nu een andere functie toe aangezien hij beweerde dat deze persoon de secretaris van public relations was van de NDA (administratief dossier, stuk 4, p.35). Verzoekers beweringen als zou de voormelde tegenstrijdigheid te wijten zijn aan een foutieve interpretatie van zijn antwoord of aan het feit dat hem tijdens het eerste gehoor zou zijn gevraagd wie Benjamin Bernabas was en tijdens het tweede gehoor wie Mansour Khalid was kunnen derhalve bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat aan verzoeker tweemaal naar de vertegenwoordiger van de SPLM in de NDA werd gevraagd, alsmede dat hij in dit kader tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Dit klemmt nog des te meer daar hij tijdens het tweede gehoor aan Benjamin Bernabas bovendien uitdrukkelijk een andere functie toekende.

Ingevolge de voormelde tegenstrijdigheden omtrent de naam van de leider van de SPLM en de vertegenwoordiger van de SPLM in de NDA kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde toetreding tot deze partij, te meer daar hij beweerde tot deze partij te zijn toegetreden omdat zijn vertrouwen in de NCP was geschonden ingevolge de ontwikkelingen in de NCP doch, zoals reeds hoger aangegeven, hieromtrent foutieve verklaringen heeft afgelegd.

Gelet op het voormelde oordeelde de Commissaris-generaal met recht dat verzoekers kennis omtrent de politieke bewegingen waartoe hij verklaart te hebben behoord gebrekkig bleek te zijn. In acht genomen dat hij er aldus niet in slaagt zijn politieke engagement voor noch de NIF/NCP noch de SPLM aannemelijk te maken, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge dit engagement beweert te hebben ondervonden.

Verzoekers beweringen dat de Commissaris-generaal zijn verklaringen door elkaar heeft gehaald, dat hij duidelijk zou hebben gesteld dat zijn broer N. zijn visum en tickets regelde terwijl het zijn broer Al W. was die hem vergezelde naar de luchthaven en dat hij geenszins zou hebben verklaard dat zijn broer N. hem vergezelde naar de luchthaven, vinden daarenboven geen steun het dossier. Verzoeker verklaarde tijdens het tweede gehoor bij het CGVS dat zijn broer, die luitenant-chief was bij de politie, zijn visum regelde. Even verder werd hem gevraagd wanneer en waar hij werd gearresteerd, waarop hij antwoordde dat hij werd gearresteerd op 24 juli 2002 in de luchthaven. Onmiddellijk hierna werd aan hem gevraagd: "*Met wie was u daar*", waarop verzoeker antwoordde: "*vergezeld dr mijn broer = luitenant-chief*" (administratief dossier, stuk 4, p.14-15). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker tijdens het tweede gehoor bij het CGVS wel degelijk duidelijk aangaf dat het zijn broer N., de luitenant-chief van de politie, die zijn visum regelde, alsmede dat het diezelfde broer was die hem vergezelde naar de luchthaven. De bestreden beslissing oordeelde met recht dat deze verklaringen niet kunnen worden gerijmd met verzoekers eerdere verklaringen, zoals afgelegd tijdens het eerste gehoor bij het CGVS, in zijn verzoekschrift tot dringend beroep en het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Terecht werd vastgesteld dat blijkens deze verklaringen niet zijn broer N. die eerste luitenant was bij de politie en die zijn visum zou hebben geregeld, doch wel zijn broer W. die universiteitsstudent was hem vergezelde naar de luchthaven. Derhalve blijft de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de persoon die verzoeker vergezelde op het ogenblik dat hij zou zijn gearresteerd onverminderd overeind.

Verzoeker legde bovendien manifest tegenstrijdige verklaringen af aangaande de wijze waarop hij in de luchthaven werd gearresteerd en naar de gevangenis werd gebracht. Bij de DVZ verklaarde hij: "*Ik moest een beetje wachten tot 2 andere veiligheidsagenten arriveerden, die me meenamen naar een geïsoleerde ruimte en zeiden dat ik het land niet mocht verlaten. Ze deden de deur op slot en 4 uren later arriveerden nog 2 andere veiligheidsagenten die me geblinddoekt wegvoerden naar de KOBAR-gevangenis*" (administratief dossier, stuk 16, p.13). Bij het CGVS maakte verzoeker gedurende het

eerste gehoor geen melding van een 'geïsoleerde ruimte' doch verklaarde hij dat hij de persoon die hem tegenhield moest vergezellen naar een 'bureau', alwaar deze persoon hem zei dat het verboden was te reizen en hij vervolgens door hem werd achtergelaten. Hij bevestigde, en dit in strijd met zijn verklaringen bij de DVZ, uitdrukkelijk dat het slechts één persoon betrof. Vervolgens zou hij vier uren in dit 'bureau' hebben gezeten, waarna hij door twee veiligheidsagenten naar een auto werd gebracht en werd meegenomen naar de Kobar gevangenis. Gevraagd hoe hij juist werd meegenomen, antwoordde hij: *"(...) nt geboeid, niet geblinddoekt"*. Vervolgens bevestigde hij nogmaals uitdrukkelijk dat hij niet geboeid noch geblinddoekt was, hetgeen eveneens in strijd is met zijn verklaringen bij de DVZ (administratief dossier, stuk 9, p.17). Ook gedurende het tweede gehoor bij het CGVS maakte verzoeker slechts melding van één persoon die hem naar het 'bureau' in de luchthaven bracht, ontkende hij eenduidig dat er nog andere personen aanwezig waren en bevestigde hij integendeel dat het maar één persoon betrof. Wanneer hem werd gevraagd of hij werd geboeid of geblinddoekt, antwoordde hij: *"neen gewoon direct nr auto doen stappen, zonder blinddoek of handboeien, dan rechtstreeks naar gevangenis Kobar"* (administratief dossier, stuk 4, p.15-16).

Verzoekers bewering dat de Commissaris-generaal zijn verklaringen zou hebben verward, omtrent het aantal personen dat hem in de luchthaven naar de geïsoleerde ruimte bracht en de vraag of hij al dan niet geblinddoekt naar de gevangenis werd gebracht, vindt derhalve in het geheel geen steun in het dossier. De hoger geciteerde verklaringen en gedane vaststellingen blijken duidelijk en eenduidig uit het administratief dossier. Voor het overige beperkt verzoeker zich ertoe zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS te bevestigen, hetgeen niet dienstig is ter weerlegging van de vastgestelde frappante tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van zijn arrestatie.

Verzoeker beweert voorts in het verzoekschrift dat hij enkel zou hebben verklaard dat de politie bij hem thuis een huiszoeking hield na zijn ontsnapping uit de gevangenis, doch deze bewering vindt geen steun in het administratief dossier en is geenszins van die aard dat zij de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de problemen die zijn familie zou hebben ondervonden kan weerleggen. Bij de DVZ maakte verzoeker in het geheel geen melding van het feit dat zijn familie enig probleem zou hebben ondervonden (administratief dossier, stuk 16). Bij het CGVS verklaarde hij tijdens het eerste gehoor uitdrukkelijk dat ze hem na zijn vlucht uit de gevangenis niet kwamen zoeken. Hij maakte bovendien slechts melding van één huiszoeking bij hem thuis en legde hierover daarenboven incoherente verklaringen af. Zo gaf hij aanvankelijk aan dat ze na zijn eerste arrestatie het hele huis doorzochten, waarbij hij echter niet kon preciseren wanneer dit gebeurde. Ze zouden hem dit hebben verteld toen hij terugkeerde. Vervolgens wijzigde hij echter zijn verklaringen en gaf hij aan dat ze slechts na zijn tweede arrestatie het huis kwamen doorzoeken. Hoe dan ook verklaarde hij nogmaals uitdrukkelijk dat zijn familie geen problemen kende na zijn vlucht en dat hij weet dat na zijn vlucht niemand hem is komen zoeken thuis (administratief dossier, stuk 9, p.23-24). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS legde verzoeker af die niet met het voorgaande kunnen gerijmd. Hij beweerde ten onrechte dat hij tijdens het vorige interview zou hebben verklaard dat er een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden na zijn ontsnapping en op het ogenblik dat hij zich reeds in Libië bevond. Even verder verklaarde hij nogmaals dat bij zijn familie een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden na zijn vertrek uit Soedan. Daarenboven verklaarde hij dat, naast de huiszoeking die werd uitgevoerd na zijn vlucht, tevens een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden toen hij in detentie vertoefde (administratief dossier, stuk 4, p.10, 23).

Verzoekers algemene betoog dat de voormelde vaststellingen te wijten zouden zijn aan het feit dat enkele antwoorden verkeerd werden geïnterpreteerd *"waarbij een en ander mogelijk te wijten is aan een verschillende wijze van vraagstelling"*, alsmede zijn verwijzing naar het verschil tussen de ondervragingen voor het CGVS en de aard van de procedure zijn gelet op het voorgaande voor het overige niet van die aard dat zij afbreuk vermogen te doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Zijn hoger geciteerde verklaringen zijn eenduidig en niet voor interpretatie vatbaar en de vraagstelling omtrent de gedane vaststellingen geschiedde steeds in eenvoudige en duidelijke bewoordingen. Verzoeker toont niet in concreto aan dat of op welke wijze de gedane vaststellingen te wijten zouden zijn aan de wijze waarop de gehoren zijn geschied of aan de aard van de procedure. De wijze waarop een verhoor wordt geleid, biedt hoe dan ook op zich geen verklaring voor de vaststellingen van de Commissaris-generaal, noch voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135; RvS 24 maart 2004, nr. 129.658).

Gelet op het voorgaande worden de motieven van de bestreden beslissing door verzoeker niet dienstig weerlegd. In acht genomen dat hij (i) er niet in slaagt zijn politieke engagement aannemelijk te maken en

derhalve evenmin geloof kan worden gehecht als zou hij ingevolge dit engagement problemen hebben ondervonden (ii) bovendien tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de persoon die hem zou hebben vergezeld op het ogenblik van zijn arrestatie in de luchthaven, het aantal personen dat hem vervolgens wegvoerde, de wijze waarop hij werd weggevoerd, en de problemen die zijn familie zouden hebben ondervonden, kan in het geheel geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde asielrelaas.

De door hem neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 19) zijn niet van die aard dat zij aan voorgaande conclusie afbreuk kunnen doen. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat de identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs en het attest van de universiteit van Libië slechts identiteitsgegevens bevatten, welke niet ter discussie staan. Zij bevatten geen gegevens die de teloorgedane geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen herstellen.

Tevens oordeelt de Commissaris-generaal terecht dat aan de lidkaart van de SPLM gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas in casu geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dergelijke lidkaart kan immers een bijkomend bewijs zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten doch is op zich geenszins voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Zij heeft geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert behoudens de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas geen andere elementen aan die aanleiding zouden kunnen geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas (zie sub 2.4.1.) en de overige elementen in het dossier toont hij geenszins aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. De motiveringsplicht is niet geschonden.

2.5. Verzoeker werkt op generlei wijze uit op welke wijze het door hem aangehaalde nieuwe gegeven, *“Reeds 7 jaar geleden asielaanvraag ingediend”*, dienstig zou kunnen zijn bij de beoordeling van onderhavig beroep. Verweerder dient te worden bijgetreden waar deze met recht repliceert dat een langdurig verblijf in België niet relevant is voor de erkenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Verzoeker toont bovendien niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn asielprocedure reeds zeven jaar loopt. Door dit feit genoot hij immers langer bescherming tegen zijn beweerde vervolging en kon hij aanvullende stukken verzamelen ter staving van zijn relaas.

2.6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS